JERONIM KORNER

LJUBAV NEBA

JERONIM KORNER

LJUBAV NEBA

PJESMA POSVETE
BOŽJE DIJETE
ISUS KRIST
ZVJEZDANO SLOVO
MAJKA MARIJA
NEBO U SOBI

ZAGREB 1935

TISKARA NARODNE PROSVJETE, ZAGREB, TRENKOVA 1

Sv. Terezija iz Lisieuxa
uči raba Jeronima
kako je veliko ljudsko srce.
Kako je veliko, kako je beskrajno
prema zemaljskim stvarima.
Kako je maleno, kako je neznatno
prema Vječnosti.

MALOJ TEREZIJI

Već misao na Te daje mi sreću
i srećom puni pustoš svakog časa,
kad tražim stih u šumu zrelog klasa
i gledam radost lepira što lijeću.

Ti si sestra svakog mojeg bola,
Ti si zvijezda svake moje nade,
zbog Tebe zvoni glas moj usred dola
i radost moju čak i suze grade.

Kud idem Ti mi sipaš ruže,
nemanje moje resiš blagom duha.
Pa kada nemam ni korice kruha
nada mnom bijeli anđeli kruže.

Svaka riječ mi sunce bistrih voda,
svaka riječ mi jedna pjesma cijela,
pa osjećam kako iznad plavog svoda
moju dušu čeka Tvoja ruka bijela.

Pa osjećam da ću iz ovoga svijeta
nestati tiho kao cvat sa grane,
a Tvoje će ruke ko dva bijela cvijeta
primiti sunce moje duše znane.

I već ćutim kako usred bijelog raja
moju ruku dira sjena Tvojeg dlana,
a oko nas šušte, šušte puna sjaja
anđeoska krila u svjetlosti dana.

BOŽJE DIJETE

BOŽIĆNA RADOST

Božićna drvca iz dječjih slika,
božićna drvca dalekih dana
sinut će noćas poput dječjih priča
od sanja i radosti tkana.

Zasjat će oči umorne od rada
sjajem što ga daje jedna sveta ruka...
Mirovat će ceste velikoga grada
i mjesec zlatni sred plavoga luka.

Mirovat će puti seoskih daljina,
sve će biti tiho poput tihih snova.
Pjesma o rođenju Božjega Sina
orit će se tada ispod mnogog krova.

I rasti će radost nevina, sveta,
ko zlatno cvijeće na nebeskim putima.
Djeca će mala u majčinim skutima
slušati šapat anđeoskih četa...

Starci će tada ko najljepšu priču
govorit o Čedu, rođenom u štali,
i dok će zvijezde da na nebu niču
postajat će oni kao djeca mali.

Svi ćemo biti mali kao djeca
te svete noći vedrog uznesenja,
i kad počne zvono sa crkve da breca
u nama će sinut dječja ushićenja.

I pjevat će zvonko zvonki zvonovi
najljepšu priču koju java rodi,
a nas će tada opiti tonovi
na bijelom putu koji crkvi vodi.

U hramu će radost porast do visine,
oči će naše biti pune sjaja.
Sjetit će se tada srca od miline
davnih blagih riječi o stazama raja.

PRIJE TIJELOVSKE PRIČESTI

Nesigurno baka koraca po dugom, vijugavom putu
Ide u grad.
U ranom se zelenom jutru uzobijestio cvrkut ptica.
Oči samotne bake zanose pašnjaci zeleni,
na kojima krotko jagnjad pasu po cijele dnevi.
S pašnjacima njive se izmjenjuju
talasaste, hrapave i slegnute od kiša.
Iz njiva izmiljiše usjevi...

Rodne su njive!
Bijele su paše!...
A još je bjelje u očima njenim Jagnje na ponjavi snježnoj,
položeno u kolijevku zlatne čaše!...
Sve se to u čarobnu pjesmu sliva,
koju tka zahvalnost i sigurna, radosna želja:
to će dijete u zlatnoj kolijevci kao i dosada
njive i pašnjake da blagosliva.

ŠUMA SE RADUJE BOŽJEM ROĐENJU

Poruka šumara,
koji slavi Božić u selu

Okitite bor anđelima i zvijezdama,
neka ne uzmanjkaju ni dobri pastiri.
Ja noćas sam bratac tananim brezama
i studenom dašku što iz šume piri.

Okitite bor dragocjenim sjećanjem
na Boga što se spusti u volove jaslice,
pa ga obasjajte zanosnim pjevanjem
o dobroj svetoj Gospi sred betlemske štalice.

Okitite bor najljepšim uspomenama
na velikog Boga u čovječjem obliku,
pa nek zasja radost u vašim zjenama,
dok pjevate pjesmu svetom dječjem liku.

Ja ću vam donijeti pozdrav šumskih čari,
pozdrav brata vuka i staračkih borova!
Ja donijet ću poklon Kralju duha i tvari
usnuloga cvijeća i svih šumskih stvorova.

U tome će poklonu On naći i humove,
koji sada snivaju blage, meke snove,
pa kad proljeće pozdravi beskrajne drumove
oni će pjevati neke pjesme nove...

O nakitite bor, nek uresi mu sjaju
ko anđeli bijeli, što su nice pali...
dok u šumi tihoj, ko o divnom raju,
sanjaju grane o malenoj štali.

GLEDAJUĆI MLADI MJESEC

Gledam mladi mjesec nad kolibom, i mislim kako je život lijep u svojoj jednostavnosti.

Gledam mladi mjesec nad kolibom, koja se skromno iznad žita uzdiže, i mislim kako je život lijep u skromnosti.

Gledam mladi mjesec nad kolibom, koja je nadsvođena beskrajnom zvjezdanom plaveti, i mislim kako je velik Tvorac neba bezmjernog i ovih žitorodnih polja. Slave Ga trave i nebo i zvijezde. Osjećaju Ga ovdje srca dobrih seljaka. Krotke se ovce sjećaju Njegova milovanja, a polja Njegova blagoslova

Mladi je mjesec kolijevka. Najljepša kolijevka dječje mašte.

Gledajući taj mladi mjesec, u meni se rađa jedna sveta pjesma. Nad njenim javljanjem bdiju žita i trave. Meni se čini da mi oni šapću moju vlastitu misao : kako srebrne zvijezde ziblju malo Božje Dijete.

U NOĆI BOŽJEG DJETETA

Vjerujem u Tebe, o malo Božje Dijete,
i da iz Tvojih ručica zvijezde sjaju,
pa molim Te da noćas kad snijeg mete,
sirotama Svoju toplotu daju.

Zbog siromaha moja molitva jeca,
da ih ogriješ zvijezdama zlatnim :
onu ženu, koje plaču djeca,
a koja prosi po cestama blatnim...

Onoga blijedog, reumatičnog stolara,
kom ispija kosti sobe vlaga.
U njoj, gdje i radiona je stara,
od rakije i memle crpe se snaga.

Molim Te za mladića što pri tromom kroku
tankom, uzdrhtalom rukom nudi novine,
i za žene, što suzom u oku
gledaju igračke božićne trgovine.

Za žene što su noćas izgubljeno stale
te čuvaju hrpu bonbona i zbor likera,
i za žene, što plešu i drščću uz cimbale
i pjevaju o strasti divljoj poput panterâ.

Molim Te za djevojke u kričavoj odjeći,
što noćas piju, da zaborave svoje uze,
i za njihove drugove, koji bezumno pojeći
zaboravljaju svoje bliske, koji rone suze.

Da, i za sirote, što imaju odveć toplote,
ali im je duša išibana mrazom,
što nisu spoznali cvijet dobrote,
molim Te da pođu svijetlom stazom.

Molim Te za sve siromahe ovog sivog tla.
Njima smiješak grob sakriva jada,
njima u ruci blista nož zla
u očaju bijede i užasu glada.

ISUS KRIST

ISTINSKA SLIKA RASPETOG KRISTA

I

Sve su slike Svetog Raspeća
odviše blijede, bezbojne i blage.
Ne slika nitko krvavog cvijeća :
i teških rana i kosti nage.

Kosti lomne, otkrite bičem,
po kojima krvca u obilju plazi.
Pred njima ja usne ponizno mičem
i ponirem u se u svetoj ekstazi.

Lice je puno krvavih bora,
nemoćno i slabo kao sveta sjena.
Pljuvano od mnogog gadnoga stvora :
lihvarâ, vojnikâ i zluradih žena.

To nisu samo neke mrlje krvi,
već slapovi strašni jedne rijeke svete.
Oko njih rulja razbojnikâ vrvi
i viče riječi krvničke i klete.

Iz smjese od krvi i od sluzi gadne
vire oči blage: dva uzdaha bona,
što padaju na duše nevjerne i jadne,
za kojima plazi Sodoma sotonâ...

II

Eto to je slika Raspetoga Krista,
prekrivena slinom, krvlju i blatom.
I tisuće dvije čeka snagu kista,
da je kaže vjerno, ne okuje zlatom.

Da pokaže boli uzvišene, svete,
što ih rane daju i sve tame grijeha
i oblake crne nad glavom što prijete
i mistične boje krvavih lijeha.

I zato vam velim, slikari Novog Vijeka:
Ne slikajte ruža ni mirisna gloga!...
Mi patnička djeca dvadesetog vijeka
ne trebamo mašte — mi trebamo Boga!

PO USKRSU

Krist u društvu apostola
blagosliva njive i trave

Još mi govore trave,
da je Krist uskrsnuo.
Svježa je spomen njina
na bijeli plašt Uskrsnuća.
Šapuću ljubice plave
o čaru bijelog krina
pune ganuća.

Jedna je zvijezda pala,
srebrom rasporila nebo.
Čujem korake u noći
i blagoslov njiva i trava.
Zvijezda je srebrna, mala
otvorila svoje oči
i blista
iznad glava.

PROPOVIJED NAD NJIVAMA

O Spasovu danu

Propovijed iznad njiva
slušo sam ja u tami.
»Ja sam život i uskrsnuće!«
»Uzdajte se u Mene!«
Ganulo se polje i mlada, mlada iva,
a suze sjajne, vruće
natopiše moje zjene.

Šaptala su polja i vode plave:
»Uskrsnuće! život! uskrsnuće!«
A tad ih je Krist blagoslovio
i nestao u sjaju zvijezdâ.
Svu noć su za Njim
čeznule trave
i kad ih je dah jutra ovio
plakala su gnijezda...

CORPUS DOMINI

Kleknite ponizno! — Spustite glave!
Pustite Ga da prođe kroz vaše redove,
kao kroz dušu najljepši san...
Sve drugo zaboravite, osim možda djecu,
što prosipaju pred Njim cvjetove bijele i plave.

I predajte se tišini čekanja Njegova blagoslova.
Blagoslov će taj sići na vas poželjno tiho,
kao blaga kiša na suhe, užarene njive.
Oh, neka u vaša srca ureže neizbrisiva i dobra slova!...

Kad gledam kako ste bojažljivo krotko spustili glave svi,
kao djeca u čekanju cjelova majke,
za koji se ne usuđuju moliti, jer su kriva,
meni se sažalite — i pitam se:
»Zašto ikada pomislih, da ste zli?
Oh, zašto ikada pomislih, da ste zli?«

ISUS KRIST

I bio je Čovjek - Bog,
i dobar i drag i blag!
Kud prošla je Njegova stopa
rastao milinja sag.

I bio je Čovjek - Bog,
i lijep i svet i tih.
I svaka Njegova riječ
bijaše zvonak stih.

On nije osjećo mržnje
ni prema čovjeku tom,
što ubi vlastitu ženu,
sa djecom ostavi dom.

On nije osjećo mržnje
ni prema ženi iz kala,
i Njegova ruka sveta
stišala more zala.

On življaše davno i davno,
al spomen je o Njemu živa.
I mnoštvo o Njemu zvijezda
zemlji priču dariva.

Tri male sestrice zvijezde
zbore o noći snijega:
Tri kralja... tri kralja... tri kralja...
vidješe kralja svega.

I mjesec se Njega sjeća:
igro se s Njegovim pramom,
kad je nad jezerom tihim
o Sebi učio samom!

I sjeća se vjetar jak,
koji je blago stišao,
i more, beskrajno more,
po kojem je Petar išao.

I sjeća se jezero tiho,
i čitava Galileja,
i blistavi Jeruzolim,
i beskrajna, beskrajna Judeja.

O čuva cijeli svijet
o Njemu spomen čist.
Bio je čovjek, Bog i cvijet,
a zvao se — Isus Krist.

PRED RASPELOM

Tvoje ruke presvete
nisu tako bjelušne,
kao onda, Isuse,
kad si bio djetešce.
Kao onda, Isuse,
kad si brao makove
u sunčano proljeće,
pokraj riječne obale.
Već su, dragi Isuse,
Tvoje ruke krvave,
već su, dragi Isuse,
Tvoje ruke rumene,
poput rujnih makova
pokraj riječne obale...

Al ne tuži, Isuse,
i ne plači, Preblagi!
Vidiš kako anđeli
žanju Tvoje napore!
Oni drže kaleže,
zlatne, sjajne kaleže
i skupljaju u Njima
more krvi nevine.

O, Isuse, Isuse,
nemoj tužit žalostan!
O, Isuse, Isuse,
nemoj plakat nedužan!
Nego bijedan pogledaj
onaj kalež veliki,
što se blista urešen
ispred Oca Tvojega.

U kaležu, Isuse,
Tvoja krv je presveta,
na kaležu, Isuse,
jedna bijela grlica,
a ta bijela grlica
to je bijela dušica
Tvoje Majke nevine,
drage Majke Marije.

Pa će bijela grlica
svuda, blaga, nositi
Tvoju krv plemenitu,
Tvoju krv dragocjenu.
Pa će bijela grlica
njome grješne krijepiti,
njome grješne jačati,
draga Majka Marija.

Nemoj tužit, Isuse,
krv će Tvoja presveta
krijepit grješnog čovjeka,
prenut duše usnule.
Nemoj plakat, Isuse,
krv će Tvoja nevina
palit sunce zlaćano,
palit sunce vječito.
Nemoj suze prosipat,
krv će Tvoja prežarka
užgat sunce ognjeno,
užgat sunce plameno
nad blistavim stubama,
nad blistavim stubama
do Kraljevstva Tvojega.

POSJETI ANĐELA ČUVARA

Iz bilježaka jednog samotnika

PUSTINJA USRED GRADA

Dočarao sam pustinju usred grada. Usred buke tramwayâ, automobilâ i prodavačâ novina.

U mojoj pustinji nema palmâ ni oazâ, nema pijeska ni lavova, nema zebrâ ni gazelâ. Jer pustinja je u mojem srcu...

U njenom se izvoru zrcali palma Mira!

RIJEČI O PROLJEĆU

Kako sam uvečer umoran od pisanja javlja mi se moj anđeo čuvar, koji je pjesnički nadahnut. Bez sumnje je to bio anđeo Henrika Suzona ili kojeg drugog mističnog pjesnika. Jer svaki čovjek prema svojoj naravi ima svog anđela čuvara.

On mi svakog večera pripovijeda mnoge zanimljive i čudesne stvari. I tad se jako veseli kad mu reknem:

— Bez sumnje, dragi anđele, to ćemo ubrojiti u čudo!

Ali ovog večera mi je počeo kazivati o proljeću... Kao da ne znam da je dobri Bog stvorio proljeće da obraduje uskrsnuće Isusovo... Ali on pripovijeda i pripovijeda, i to više o proljeću nego o Isusu. Tad sam ga prekinuo i rekao mu:

— Dragi anđele, ti si čudan! Govoriš mi o stvarima, koje znadu i djeca u prvim klupama. Kaži mi neku novost!

Čudnovato! Anđeo je prestao, a u njegovu se oku javila suza. On je osjetljiv kao i svi drugi pjesnici. Ali toga mi je večera kazao svoju najdivniju pripovijetku: o ukazanju Isusovu Mariji Magdaleni.

ISUSOVO UKAZANJE

— Ti si zacijelo, počeo je on tihim i zvučnim glasom, napisao mnogo pjesama!

— Da, dragi anđele, odgovorim namještajući se u naslonjači svoje radoznalosti.

— Ipak ti je najdraža prva pjesma...

— To je istina, potvrdim također.

— Tako je i Isusu, zaključit će anđeo, najdraže bilo obraćenje Marije iz Magdale! Najmiliji Mu je bio Njegov prvi uspjeh.

Mnogi su se obratili oko križa Njegova. Obratio se čak i razbojnik, koji je uza Nj visio na križu. Ali nijedna izgubljena ovca, koju je oslobodio od trnja nije Mu prirasla uz srce kao Marija Magdalena. I zato se njoj prvoj ukazao poslije uskrsnuća. Ukzaao se onim očima, čije su suze umile stope Njegove...

Na Njegov su grob dolazile i druge pobožne žene, dolazili su i Njegovi učenici, ali se tog svježeg jutra, kad je zrak mirisao uskrsnućen prirode nije nikome javio, nego onoj izgubljenoj ovčici, čijem se povratku radovao beskrajem srca Svojega.

A ukazao joj se kao vrtlar!

Prvi put se javio na zemlji kao dijete drvodjelje u siromašnoj štalici, drugi put se javlja obraćenoj grješnici, i to ne u sjaju Svojeg uskrsnuća, nego u obliku siromašnog vrtlara.

— Ti ćeš mi reći, primijetit će anđeo nakon kratke stanke, da u sv. Pismu stoji samo da je dobri Isus njoj izgledao kao vrtlar. Ali ja ću te zapitati: Tko je htio da Ga ona vidi u takvom obliku?...

I to nije slučajno, da Ga je ona vidjela baš u liku vrtlara. Jer ona je bila nježna krhka biljka, išibana kišom i vjetrovima, a On je bio njezin vrtlar. On je brižno pazio, da vrati toj biljci život u punome sjaju. On se veselio njezinu životu više no svim drugim zdravim biljkama iz vrta Svojega. I zato kad je nakon Uskrsnuća pohodio Svoj vrt, Njegov je pogled najprije panuo na onaj cvijet, koji je prvi spasio od smrti...

Završio je anđeo i upro u me svoj ispitljivi pogled.

— Bez sumnje, dragi anđele, ta pripovijetka spada među najljepše... Morao sam mu priznati, ganut njegovim riječima.

Njegovo se lice ozarilo beskrajnom radošću. On je zacijelo bio veseo, što me je nadahnuo da napišem nekoliko riječi o beskrajnom Božjem Milosrđu.

ISUS NAS ZOVE:

Grješnici, djeco moja najdraža, vi bolesnici, od kojih mnogi ni ne znaju kako teško boluju, dođite k Meni! Dođite k Meni u ove dane, kad eto i cvijeće i stabla i trave hoće da Me utješe, jer sam tako mnogo ovih dana trpio. Dođite, dođite k Meni, ne zato da vam sudim, nego zato da vas bratski poljubim u čelo i dz vas zamolim, da ne griješite više. A, vi, djeco moja rođena, vi, da rečete dvije riječi kajanja i tako umijete dušu svoju. Da bude lijepa i čista kao cvijet. Da bude velika i snažna poput hrastova prastarih, pa da možete ubrati plodove križa Mojega. Eto, kroz ranu Mojega Srca oni se tako lijepo naziru. Svi su oni tako divni, tako blistavi. Pružite ruke i uzmite! Vaši su!

O kako vam je teško odijeliti se od grijehâ. Oni su krv vaša, što struji kroz vaše žile. Ali ne bojte se, Ja ću ih skinuti s duša vaših i obećajem vam, da ću vam dati jaku pomoć, da ću postaviti najsnažnije anđele, da čuvaju vrata srca vašega. Dođite, dođite djeco moja! Ja ću tako tiho, tako nježno i tako blago skinuti grijehe s duša vaših. Kao proljetna rosa prah sa cvijeća...

Koliko sam trpio za vas! Trpio sam zato, da možete vi reći dvije riječi kajanja i tako vratiti sjaj duši, koju vam je dao Otac Nebeski. Samo zbog one dvije riječi, koje brišu s vaših duša crne ljage grijeha, Ja sam pustio da Me tako strašno bičuju, Ja sam primio trnovu krunu na Svoje čelo. Samo zbog one dvije riječi Ja sam Svoje lice, u kojemu sada uživaju anđeli i sveci, pustio da pljuju prostačke usne razbojnikâ i vojnikâ. Samo zbog one dvije riječi Ja sam na križnom putu podnio na-

pore teške kakve nitko podnio nije. Samo zbog one dvije riječi Ja sam sve učinio za vas, Ja sam i smrt na križu pretrpio.

O dođite, dođite k Meni svi vi, koji ste opterećeni grijesima, a Ja ću vas utješiti. Ja ću vam dati snage i hrabrosti. Ja ću se moliti za vas kod Oca Svojega, da u rosi kajanja umijete dušu svoju, kao što eto sada u rosi nebeskoj cvijeće umiva latice svoje.

O dođite, dođite k Meni svi vi koji ste grješni, a Ja ću vas okrijepiti!

ZVJEZDANO SLOVO

PJESMA VOLJI BOŽIJOJ

Gazim tijela goruća
svojih žudnja varavih
stopom svoje smjernosti,
stopom svojeg kajanja,
pa pred Tobom, Gospode,
punim žarom klanjanja
molim svijetla Tvojega
poput cvijeta gorskoga.

Tvoju volju presvetu
što će me razapeti
ja uzimljem predano,
ja cjelivam goruće,
ko što Ti si, Isuse,
križ Svoj teški, veliki
iz Ljubavi uzeo
i sa žarom ljubio.

Volji Tvojoj premoćnoj
ja se klanjam, Gospode,
volji Tvojoj presvetoj
pjevam pjesme, Isuse.
Pa ih kitim riječima
sjajnijim od zvjezdica,
pa ih resim slovima
plamnijim od sunaca.
Pa ih smjerno kazujem
svakom stvoru zemljinom.
Pa ih šapćem zvijezdama,
pa ih pričam ribama.
Pa sa cijelim svemirom
zborom jednim velikim
slavim Tebe, Gospode,
jer si svet i beskrajan.

MOJA DUŠA

Dušu si moju razapeo, Kriste,
kao što vjetar razapinje jedra,
al njene su misli uvijek mirne, čiste
i njena je volja kao nebo vedra.

U njenoj dubini ko u čaški cvijeta
jedno sunce sija čistoćom kristala.
To je Tvoja Ljubav velika i sveta,
koju tako lako nosi duša mala.

O, moja je duša srebro zvonkih struna
na glazbalu sjajnom Tvojih svetih ruku.
Ona diše mirom nebeskoga čuna
i imade sjaja u svojemu zvuku.

PUTNIK BOŽJE LJUBAVI

»Nema svetosti bez strasti prema kreposti«
Meschler

Strast sam svoju, Gospode,
što ko oganj bukti u meni
u dan jedan ognjeni
u Tvom hramu užgao.

Strast sam silnu, Gospode,
što ko more bijesni u nama
razlio po stubama
Tvojih svetih hramova.

Strast sam žarku, Gospode,
što ko sunce ognjeno
žeže srce prezreno,
srce moje ranjeno,
oko Tebe ovio.

Ovio sam, ovio
oko bijele hostije,
oko lica Tvojega,
lica Boga — Čovjeka.

Pa ja s njome putujem,
pa ja s njome drugujem
po cestama i luzima,
po gorama i dolima,
po rijekama i morima.

Pa ja s njome putujem
prepun sjaja Tvojega,
prepun žara svojega,
žara Božje Ljubavi.

Ljubav moja velika,
da bi more golemo
u njoj se utopilo,
u njoj se izgubilo.

Ljubav moja beskrajna,
da bi zemlja čitava
u nju sva uronula,
u njoj sva izgorjela.

Ljubav moja prežarka,
da bi nebo plavetno
od nje zarumenjelo,
od nje se zažarilo.

Ljubav moja velika
i za more i za zemlju
i za nebo plavetno,
a kamo li za srce,
srce moje maleno.

Zato ono izgara,
zato ono cijepa se...
Pa će ljubav beskrajna
u Tvom srcu, Gospode,
naći mira svojega,
nać veselja svojega.

ČETRI SLUGE BOŽIJE

I nas četri ostasmo,
četri zadnja ostasmo,
ali puna ljubavi
kao prva četiri...

I

Gube srce premnogi
zlatom ludim, blještavim.
Dušu truju nekoji
blatom krvi vlastite.

I mi, Kriste nevini,
zadnji Tvoji ostasmo,
zadnji ,sami ostasmo
četri sluge Božije.

Svaka naša žilica
rijeka krvi golema,
što u more uvire,
more Tvoje Ljubavi.

Pa se vraća stostruka,
pa se vraća ognjena,
da nas mahom poplavi,
da nas dahom izgori.

II

Drugi ludo pjane se
sjajem blaga golema,
mi ni srca nemamo,
naše srce Tvoje je.

Ali svatko od nas je
srce žarko, veliko,
što za Tebe izgara,
što za Tebe izdiše.

Svatko od nas srce je,
jedno srce goruće,
što u Tebi umire
i što živi u smrti...

III

Drugi su zakopali
svoje srce u zemlju,
mi ni stope nemamo
cijelog lica zemljina.

Ali zemlja beskrajna
ona posve naša je,
jer je Tvoja, Isuse,
što nas braćom nazivaš.

IV

Zato ćemo poći nas
četri sluge Božije
svatko kraju jednome,
kraju zemlje beskrajne.

Pa će svatko jedan vrh,
zemlje vrh zapaliti,
pa će ona planuti
plamom Božje Ljubavi.

Pa će ona gorjeti
kao suza krvava,
pa će ona sijati
kao duša djeteta.

Pa će zemlja čitava
gorjeti od Ljubavi,
ko što gore usjevi
ognjem žeđi bezdane.

ZVJEZDANO SLOVO

O početnom slovu imena
sv. Terezije od Maloga Isusa

Na nebu je plavom zvjezdano slovo,
što divno blista ko dječija bajka.
Isus je Mali zvjezdice kovo,
a sjaj im je dala Božija Majka.

Ono je prvo u imenu jednom,
što moje ga usne pobožno ljube.
To ime su za me u životu lednom
sjajne do neba stube.

Jer Bog je otac, svemoćan vladar,
brat nam je Isus, a majka je Djeva.
A ona je sestra, čiji glas je kadar
da dade duši radost koja pjeva.

O, Ona je sestra svakom čedu bola
i svakome ruku sestrinski pruža.
Ona sa svojeg nebeskoga stola
na zemlju sipa pregršti ruža...

Stoga se sjajem djetinje bajke
grudice sjaju zvjezdanog slova.
Njegove zvijezde : malene šajke,
voze nas sjaju posljednjeg krova...

USKRSNA PJESMA

Slavimo Ljubav Isusa Krista,
pjevajmo pjesme od srca čista,
Uskrsa pjesme vedre i plave
sa suncem, pticom, sa rosom trave!

Pletimo vijence oko svetih pramâ,
ptice će lovor nositi nama.
Sjati će divno jedna zvijezda bijela,
to rana je Srca Kristova Tijela.

Laste će cvijeće sa Kristova groba
nositi nama u sunčano doba.
Pjevat će s nama o svetome gaju,
gdje se je Isus ukazo u sjaju.

Pjevat će s nama nizovi granâ
i sunce jasno u zorama dana.
Drhtat će kruna sestrici jeli,
potok će pjesmom da doline dijeli.

I sve će pjesmom da slavi Krista,
o Njegov Uskrs što divno blista.
Pjevat će nebo i svemir cijeli,
zvonit će zvona anđeli bijeli.

MAJKA MARIJA

MOLITVA DOBROG PASTIRA

Zasvirat ću danas na glazbalu malom,
na glazbalu zvonkom srebrnih žica.
Iz njega ću mamit tonove tihe,
iz njega ću mamit pjevanje ptica.

Zasvirat ću danas na glazbalu malom,
na glazbalu sitnom kao suza što je,
a svirat ću pjesme o Ljubavi smjernoj
i hvaliti ću, Bože, milosrđe Tvoje.

Svirat ću nježno kao da čujem
korake Tvoje bestjelesne, blage
o Ljubavi smjernoj jednog pastira,
što pjeva pjesme Gospoje drage.

Što hvali Gospu u sumračje tiho
i Angelus moli na rosnoj travi,
a dolje u dolu duboko, duboko,
muklo se zvonce ovaca javi...

ANGELUS

Kroz hrbat poluotvorene knjige prodire podne :
na stolu je pruga prašna, blijedo žuta.
Nad stolom jedna glava velika i bijela
knjižicu neku čita — ko zna kojeg puta.

Jer sad se moli Anđeoski pozdrav :
zvoni zvon zvonka zvona.
Starac uvijek molitvu čita,
jer sveti spomen knjižica je ona.

Njegova je kći čitala iz nje Angelus.
Ona je bila mala, sasvim mala —
njene su ručice otvarale knjigu,
iako je Angelus napamet znala.

Bilo je vrijeme kratko a dugo... Ko noć u vihoru.
Jer on je osto sam, sam posvema.
Nekog je zaboravio, al zaboravio nije
jedno malo dijete, koje više nema.

Kroz hrbat poluotvorene knjige prodire podne :
na stolu je pruga prašna, blijedo žuta.
Nad stolom jedna glava velika i bijela
knjižicu neku čita — ko zna kojeg puta.

LEGENDA O SLIKARU, KOJI JE SLIKAO OČI MADONE

On je samo sliko Njene čiste zjene
jasne poput rose mekih, plavih šuma,
a kad su ga pitali za obraze Njene,
on im je govorio o ljepoti uma.

On je sliko samo suze svetih muka,
koje mnoge tuge u vedrine skruše,
a kad su ga pitali za sjaj njenih ruka,
on im je govorio o ljepoti duše.

Da, on je sliko zvijezde ljudskih nada,
dao im je more prekrasnoga sjaja,
a umjesto tijela bestjelesna sklada
on je tiho šapto o ljepoti raja.

Al jednog je dana zaklopio oči,
i stala je sjena pobožnoga kista.
Tad je jedva čujno, a bijaše u noći,
stupio paleti lik Isusa Krista.

On nije nasliko oči svetog čara,
već molitvu blagu u divnome slogu.
Htio je samo dopunit slikara
slikajući ruke, što se mole Bogu.

O SMRTI I UZNESENJU MAJKE MARIJE

I

Tebi nije došla Smrt u crnome plaštu, sa hladnom i britkom kosom.

Tebi je Ljubav, u haljini bijeloj, sa srcem punim žara, zaklopila oči.

I Ti si tiho ostavila tijelo, kao što ljiljani ostavljaju vazu.

I Tvoje se tijelo borilo nije, jer je Ono sveto, draga Majko Marijo!

Zato su anđeli, oviti plaštem taljenoga zlata, pjevali pjesme kroz tri dana i tri noći bijele.

II

O zašto ja nisam živio tada?...

Sa anđelima pjevao bih pjesme.

Pjevao bi' dok bi srce tuklo, pjevao bi' dok bi' glasa davo, pjevao bi', moja draga Majko, dokle-god bi' snage u venama imo.

Onda bi srce, shrvano al vruće, predao Tebi!

A Ti bi ga na Svoje uskrsnuće odnijela Kristu, Sinu Svojem blagom.

A On bi ga primio srdačno i tiho...

Jer sve što, Majko, ruke Tvoje daju, to je tako milo, tako sveto.

LEGENDA O MIRISU CVIJEĆA

Kad je Majka Marija zaklopila oči, tada se dobro cvijeće snuždilo.

Ono je tužilo za osmijehom, koji ga je grijao toplije od sunca; za Njenim dlanom, bijelim, koji ga je dragao nježnije od lahora.

I dobro je cvijeće tužilo.

I dobro se cvijeće vruće Bogu molilo, da mu ostavi, da mu ostavi barem tijelo drage Majke Marije.

I cvijeće je hodočastilo grobu.
I cvijeće se u grob spuštalo.
I rasla je, rasla gora velika...
Do samoga neba...

Oko nje su anđeli pjevali.

Oko nje su anđeli hvale davali svetom tijelu Majke Marije.

A kad se Krist ukazao na čistome oblaku, da uskrisi Njezino srdašce, tad se cvijeće ponizno s Njena groba maknulo, pa Ju je opkolilo, tijelo svoje Kraljice...

Kad je Majka Marija od cvijeća se rastala, ono je plakalo, gorke suze lijevalo...

A Majka je Marija, dobra Majka svemira, cvijeću dala utjehu, jedno sjajno uzdarje.

I cvijeće je primilo miris tijela Njezina, na kom je počivalo i koje je cjelivalo.

O N A

»I ušavši k njoj reče: Zdravo, milosti puna, Gospodin s tobom, blagoslovljena ti među ženama!«

Evanđelje po Luki

Ona je puna sjaja dobrote Božije.

Ona je puna milosti kao cvijet bijele kišnice. Kao cvijet kišnice, kad oblaci ljetom iskrenu srebro poljima.

I kao što cvijet, pun kišnih kapi prosipa svoje dragulje na druge cvjetove, tako i Ona, puna milosti, prosipa blago srca svojega na druge ljude.

Ona ne čuva škrto svojega blaga u srcu.

Ona ga daje, razdaje obilato, jer je Ona cvijet Božje Ljubavi.

Zato je »Gospodin s Njome!«

Gospodin je sa svima, koji Ga ljube. Ali On je osobito s Njome, jer je Njeno srce sedam puta probodeno radi Ljubavi Njegove.

Gospodin je s Njome, jer je Ona »blagoslovljena među ženama«.

Jer je Ona krotko dijete Božje Ljubavi. Bijelo jagnje Njenih pašnjaka.

Jer je Ona čista poput najbjeljeg oblaka u sunčanim podnevima.

NEBO U SOBI

EVANĐELISTAR

Bio je svetac odličan gost
pobožnog Tisa Novella Borghese.
Zato su zvijezde sijale divno,
zato su blago šumile breze.

Zato je lako odbila ura
sa mračnoga tornja starinskog dvorca.
U vrtu se zato smješila bista
davnog i okrutnog borca.

Lako je tukla duboka ura,
što sveta srca sa Bogom spaja.
Iz vrata je sobe svetoga Ante
izbila raskoš najljepšeg sjaja.

Na stolu je bio evanđelistar,
predraga knjiga, ko vitezu mač.
Njemu je darivo svoja uznesenja,
njemu je darivo radost i plač.

Knjigu je stoga Maleni Isus
osuo tada radošću blagom,
i one je noći zagrliv Antu
stanuo na nju nožicom nagom.

Po smrti je sveca pričo Borghese
pred tihom sobom u dno koridura.
Te noći su tužno šumile breze
i teško je tada odbijala ura.

UKAZANJE BL. DJEVICE

Na Svojemu dlanu bijelom i blagom
donijela je Njemu sjaj sa visina,
a u Svojem oku čistom i dragom
donijela mu sliku Svojeg Malog Sina.

Oko Nje se anđeli nevino smiju
i sunčane zrake u rukama nose.
Al Ona se sjaji ljepše od sviju,
i žarče od sunca i čišće od rose.

Njena su slova od šapata cvijeća
o mnogo ljepša i mnogo blaža.
Ona je ljepša od vedrog pramaljeća,
od najdraže majke Ona je draža.

»Ona je čišća nego sveta želja
i čišća od blagog anđeoskog smijeha,«
pomisli svetac prepun veselja
i zapjeva pjesan Gospi bez grijeha.

I anđeli s glasom prepunim sklada
pojačaše zvuke svečanih rima.
A svetom se Anti učini tada,
da u nebo leti zajedno s njima...

ČEŽNJE SV. ANTUNA

Srce sam svoje
darovo Tebi,
radost i osmijeh
svojega lica,
kao što šumi
dariva pjesmu
jato
malenih ptica.

Srce sam svoje
darovo Tebi,
ko jasmin suncu
što dariva boju.
Ljubim Te, Kriste,
ljubim Te žarko
i vršim
volju Tvoju.

Srce sam svoje
darovo Tebi
ko sunce zrake
ljiljanu bijelom.
Noćas ću sjati
od njegova plama,
noćas ću umrijeti
tijelom.

Divno ću sjati
od njegova žara
većeg od zvijezdâ
u svemiru cijelom.
Umrijet ću noćas,
umrijeti, Kriste,
ništavnim
tijelom.

IGRAČKA MALOG ISUSA

Molitva Svetome Anti

Ruke su Ti bile nevine i blage,
do dva neba plava i proljeća bijela.
O, one su bile Malom Kristu drage,
o, one su bile igračka cijela.

Često je stoga dolazio k Tebi
ko igrački živoj, ko Svojemu daru.
On haljine ne bi imao na Sebi,
jer su Tvoje ruke gorjele u žaru.

I kao što djeca sa latima cvijeta
igraju se vedra u sunčanom sjaju,
Mali se Isus, pun veselja sveta,
igrao sa Tobom kao u Svom raju.

I danas se s Njime, dragi, dobri Sveče,
igraš po raju u srebrnom cviječu,
ili gdje rijeka sva od zlata teče
lovite lepire što nad travom liječu.

O, igraj se, igraj, Lijeru Božjeg raja,
al se sjeti djece, što su tužna, sama...
Njihove sobe ne poznaju sjaja
i bôna je uvijek njihova mama.

O reci to jednom Isusu nagom
u igri Svojoj bez tuge i kraja.
On će zacijelo da ručicom blagom
sa plaveti prospe snopove sjaja.

MOLITVA

Ja više ne žudim za slavom, Preblagi, i ne pišem pjesme, koje ljudi hvale, već ja pjevam iz dna duše svoje u slavu Tvoje Ljubavi.

Neka drugi hlepe za slavom i pjevaju pjesme koje gode strastima. Ja ću pjevati samo da radujem Tvoje usne, umorne od molitve za Tvoje krvnike.

I ne molim Te da moje ime bude upisano u veliku i ispraznu knjigu, koja se zove slava, nego da bude upisano u Tvoje Srce, u Tvoje Srce — za vječnost. Da mogu gledati Tvoje lice u svjetlosti Uskrsnuća, da se mogu diviti sjaju Tvojih probodenih ruku, sjaju, koji ne može dati zemlja.

I jedino je što Te molim, da budem dobar kao i sada kad sam pjevao ove pjesme, kao i ovog dana kad sam se pričestio.

I molim Te da moje pjesme budu jasne, pa da i drugi osjete ljepotu Tvoje Riječi!... Molim Te da moje pjesme budu jednostavne, kao što je eto, jednostavna i ova moja molitva, jednostavna, jer sam i suviše bezvrijedan, da bih joj kitio riječi.

SADRŽAJ

PJESMA POSVETE

Strana

Maloj Tereziji 3

BOŽJE DIJETE

Božićna radost 7
Prije tijelovske pričesti 8
Šuma se raduje Božjem rođenju 9
Gledajući mladi mjesec 10
U noći Božjeg Djeteta 11

ISUS KRIST

Istinska slika Raspetog Krista 15
Po Uskrsu 17
Propovijed nad njivama 18
Corpus Domini 19
Isus Krist 20
Pred Raspelom 22
Posjeti anđela čuvara 24
Isus nas zove 27

ZVJEZDANO SLOVO

Pjesma volji Božijoj 31
Moja duša 32
Putnik Božje Ljubavi 33
Četri sluge Božije 35
Zvjezdano slovo 37
Uskrsna pjesma 38

MAJKA MARIJA

Strana

Molitva dobrog pastira 41
Angelus 42
Legenda o slikaru, koji je slikao oči Madone . 43
O smrti i uznesenju Majke Marije . . . 44
Legenda o mirisu cvijeća 45
Ona 46

NEBO U SOBI

Evanđelistar 49
Ukazanje Bl. Djevice 50
Čežnje sv. Antuna 51
Igračka Malog Isusa 52
Molitva 53